nink määrne muld minno ütskõrd kattap, ent kui ma ennege se päle wõi lota, et sinno käsi minno ärratap, sis om egga kottus hä, sest Ma om kigin paigun sinno pärralt.“ Kui pärramene wärs laulti, nakkati kerriko kella löma nink wõeti kirst ülles nink kanneti sure kerrikoläwwe ette, kos õkwa altari wasta kerriko een haud olli kaiwetu. Sinna panti raam kirstoga saisma nink oppetaja üttel juttust nink tallit matmise luggu kiik täwweste õnnistuse sõnnuni ärra. Ent kottus olli wõeras, mansaisja wõera, matmise luggu wõeras. Kiik lätsiwa ärra, minna ütsinda jäije saisma nink lasksi latsilt sedda laulu laulda: „Jesus, ke mo lotus om,“ seni kui haud olli kinnimattetu. Hawwa pääl satte ma põlwili mahha nink palsi Jummalat nink paron Kahlen toet minno nink weije mo külla taggasi. Temma tahtse ka matmise kullu kanda, ent minna ütli tälle, et koggodus ommale kaddonu oppetajale ni rohkeste om andnu, et täl willand om, kui sedda matmise päle kullutetas, mes reisimise kullust pärrajänu. Minna kinksi rahha kerrikule, lauljile, massi kiik kohto nink Paapsti-ussu kerriko kullu ärra, kiik paron Kahleni käe läbbi, ke wimast tallitust ärratallit, ehk temmal kül tõisel päiwal ärraminnek olli ommatsiõe mannu, kea tedda odiwa. Temma läts ärra nink minna jäije ütsinda pärra nink olli haige. Lina purgemeister lask minno henne mannu kutsu nink and kaddonu oppetaja rahha nink trossi mo kätte. Rahhast olli paljo mahhaarwatu se päle, mes kaddonu omma haigewote pääl olli tarwitanu, nink laulatuse sõrmus olli ärrawarrastetu. Wiis tundi läts purgemeistre man ollen ärra, nink kui ma külla taggasitulli, jäije ma ni haiges, et ma õse tahtse ärrakoolda. Kes nüüd minno kolu kehha olles ärrawinu? kes mo rahha nink hääd olles omma hole alla wõtnu? Minna sadi omma wannamori Schönbergi külla, kos mo abbikaas hengap, nink käskis mul sääl korterit ürida.



Schönbergi külla oppetaja prowwa, Hänichen nimmi, tulli essi mo pärra nink weije mo omma maia. Sääl anti mulle üts kamber, kelle wõerusest üts wäikene us kabbeli päle wäljaläts, õkwa sinna paika, kos mo armsa abbikasa haud olli. Oh, kuis olli ma tennolik se eest! Paron olli mõisaherra aidniko palganu nink käpa laskmu turbidega katta nink lille ümbrezöri istutada, ni et koolja haud sugguke kolle es olle, enge wäga rõemsa wäljanäüt. Minna kaije warra hommungust õdanguni üttest wäikust aknakesest käpa päle nink istse saggede temma een ehk olli Jummalat pallelden temma een põlwili maan. Siin Saksamaal, kos koggoduse wäikese omma nink egga ajjastaja mitte ennamb kui 10 ehk 20 kooljat ülle koggoduse ei matteta, om se wiis pea kigin paigun, et kooljahawwa kerriko ümber kaiwetas nink oppetaja essi ka liggikõrran ellap otsego keskel koolnuide sean. Eggapäiw lõdi kerriko kella hommungo-palwusele, lõunale nink õdango-palwusele kolimajjan, mes ka kabbeli pääl saisap. Kolm päiwa olli ma oppetaja Hänicheni majjan paigal nink leikse sääl hüwwi innemiste sean nink mo armsa kaddonu abbikasa hawwa man rahho ommale sõamele. Sis tulli mo welli, oppetaja Moritz Peterburist, kellele ma Sodeni Lina olli kirjutanu, nink weije minno Perlini, kost prohwesser Friedländer, üts wanna sõbber Tartust, minno aurotõllaga Königsbergi saat. Enne ärraminnekit tallitime weel ütte mälletuse-kiwwi hawwa päle, mes oppetaja Hänichen ütte munstri pärra toot laske zaggada. Mo poig kirjutap mulle Rijast, Tarto koggodus tahtwat omma oppetaja kehha laske wõeralt maalt koddo tuwwa. Ma pelga, et se ei tahha kõrdaminna. Ma lasse parremb üts kiwwisammas Tarto kabbeli pääl ülles säeda üttes mälletuses neide sean, kea omma armoga nink ussutawusega temmale ellun hääd teggiwa nink ka surman tedda weel hämelega mälletawa. Üttelge sedda koggodusele; ja üttelge